

Noureddine Ziani

Dij, 16/04/2015 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Miri's com es miri, el que diu el ministre d'Interior de l'Estat i unes declaracions del diputat president de Ciutadans en la sessió de control del Govern porten al mateix lloc. Ambdós persegueixen el mateix fi: en primer lloc, escampar dubtes sobre el procés sobiranista per possibles connivències entre els independentistes i els jihadistes; i l'afegitó, en el cas del president de Ciutadans uns moments d'atenció periodística. ¿Quin és el lligam entre aquestes dos polítiques? Tots dos, el ministre i el diputat president, esmenten la paraula màgica: Noureddine Ziani. Segons aquestes autoritats polítiques Noureddine Ziani fou expulsat d'Espanya per difondre idees salafistes i, tal com es diu profusament en els medis de comunicació, sense matissar res, el salafisme és l'avantsala del jihadisme. Un cop estimulat el ciutadà per fer les pertinents associacions mentals, el terreny queda abonat per malmetre l'independentisme mostrant-lo com col·laborador indirecte del jihadisme. Amistats perilloses, crec que deia el ministre.

Vaig conèixer a Nouredinne Ziani en diferents moments. El seu paper dins la comunitat musulmana catalana anar de menys. Primer era un activista musulmà a l'Anoia, mentre empenyia algun negoci, i progressà fins tenir fàcil accés a uns recursos econòmics que repartia generosament entre les comunitats musulmanes per atendre les seves necessitats. En aquells moments, quan la Comissió Islàmica d'Espanya, ella una olla de cols, en part per la incapacitat de l'Estat, en Nouredinne comença a adquirir força protagonisme sota la mirada atenta i protectora de la Federació d'Entitats Islàmiques d'Espanya. En aquella època, m'havien explicat, qui ho podia saber, que els problemes de la representació en la Comissió Islàmica d'Espanya era de tanta gravetat que en les trobades bilaterals Espanya-Marroc per discutir temes compartits, aquesta qüestió ocupava més temps que els acords sobre pesca.

Nouredinne Ziani era hàbil i tenia accés a molta informació perquè les associacions musulmanes li obrien fàcilment les portes. Més endavant, quan consolidà el seu rol de referent d'una part dels musulmans catalans rebé la protecció del *Conseil de la communauté marocaine à l'étranger* entitat situada sota la protecció de la casa reial marroquina. Tinc encara viva la imatge, publicada en la premsa marroquina, de Nouredinne saludant personalment al rei del Marroc en una recepció de la festa anual del Tro. Penso, si realment hagués aquesta persona era un perillós agent salafista, de tanta gravetat que posava en perill la seguretat de l'Espanya, no crec que els serveis de seguretat i informació del Marroc li haguessin facilitat tanta proximitat al rei. Mai se sap que poden fer els exaltats. Però no, en Nouredinne Ziani seguia transmeten que estava ben protegit pels entorns polítics de la casa reial.

Els fluxos d'informació entorn de les comunitats musulmanes han estat sempre vius i actius. La vida de les comunitats marroquines sempre està sota el control i vigilància del serveis de seguretat i d'informació d'aquí i de fora. Les pors que el terrorisme d'origen islamista penetri en aquestes comunitats ha elevat el nivell d'alerta d'aquells serveis. És normal. Tot i que, els mecanismes de reclutament dels exaltats ja no es fa des dins de les comunitats sinó per fora, sobretot a partir de les xarxes socials. En el cas de les comunitats musulmanes d'origen marroquí tenen un peculiaritat que els fa una mica especials. Aquestes comunitats estan

condicionades per com la casa reial marroquina entén les seves relacions amb els marroquins a l'exterior. En moltes ocasions els mecanismes emprats són de control ferri, a una distància tan curta que incomoda a les comunitats. En aquest marc, les informacions i els informadors tenen llarga vida i flueixen en tots sentits. Per sort de tots, malgrat que sembli una novel·la negra d'espies, les finalitats són coincidents: evitar les derives del terrorisme d'inspiració salafista. Tot i que en moltes ocasions s'actüi de manera molt matussera. Però el preu pagat per això és força elevat: la total ingerència d'un govern estranger sobre unes persones que arrelades en un altre país. Algunes de les noves associacions de catalans musulmans combaten aquesta forta dependència del Marroc.

És en aquest context on cal situar l'expulsió de Nouredinne Ziani. Un cop descartat que fos un salafista radical, per més com se'ns vol fer creure reiteradament per algunes persones, les raons vertaderes cal anar-les a cercar en unes altres direccions més confuses, en un primer moment, però que ara comencen a fer-se més entenedores. Sincerament, no crec que Nouredinne fos un perill per l'Estat. Ell feia el seu paper, com el fan algunes persones de la comunitat musulmana. Recordo que en un seminari de *Conseil de la communauté marocaine à l'étranger* celebrat a Fes (Marroc) la densitat d'espies i informadors per metro quadrat era altíssima. Els representants de les comunitats musulmanes d'Europa tenien identificats quins eren els seus. En el cas d'Espanya, tothom es relacionava amb força familiaritat; per exemple, el representat del ministeri de l'Interior només li falta anar repartint les seves targetes de visita i els analistes al servei de la intel·ligència espanyola confraternitzaven amablement amb els que havien de ser controlats.

Nouredinne Ziani fou expulsat el maig de 2013 oficialment per promoure el salafisme radical. Un cop expulsat, sobre la seva figura es construeix un relat útil al govern de l'Estat. En un primer moment, des de l'Estat es limità a accentuar la seva imatge de ser un perillós agitador i, aprofitar la circumstància, per a desacreditar la fundació Nous Catalans on havia organitzat la Unió de Centres Culturals Islàmics de Catalunya (UCCIC) i n'era director de l'espai català-marroquina. Passat aquest primer impacte el tema Ziani queda esmorteït, però ràpidament fou substituït per un nou relat que començà a filtrar-se a través dels diaris afins al govern de l'Estat. L'interès era almar als catalans amb el següent argument: davant la magnitud que pren els terrorisme d'inspiració islàmica i l'embranchida del procés sobiranista al era interessat explicar que si Catalunya esdevenia independent quedaria desprotegida de la protecció dels serveis de seguretat de l'Estat. El seu missatge d'aquelles moments era simple: alerta catalans, que si som independents no tindreu la protecció que es aporta l'Estat contra el risc del terrorisme d'inspiració islàmica.

Aquest discurs s'ha modificat en els darrers temps. Ha pujat un graó i és molt més directe. Es pretén facilitar informació als ciutadans perquè associïn clarament el procés sobiranista amb el jihadisme. Tot són insinuacions en declaracions, afirmacions ambigües, portades de diaris o comentaris sense matís. El nou relat pretén vincular Nouredinne Ziani amb Àngel Colom, director de la fundació Nous Catalans i destacat dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya i reconegut independentista i pacifista. Les insinuacions del ministre van en aquesta línia i els diaris propers a les seves tesis ho magnifiquen. Per la seva part, el president diputat de Ciutadans, amplia el radi de la suposada conxorxa entre jihadisme i independentisme fent entendre que hi ha relació entre el Govern de la Generalitat i el mateix Ziani. Va en la mateixa línia argumental del ministre. El que

no diu el president diputat de Ciutadans és que la seva font d'informació és una notícia del diari La Vanguardia del setembre del 2014. Per cert, notícia que si es llegeix amb atenció pot deduir-se que el que fou un simple encontre casual el serveis d'intel·ligència ho convertiren en una gran maquinació.

Resumint, la lluita contra el procés sobiranista té un nou front: les amistats perilloses, Nouredinne Ziani amb persones de l'entorn sobiranistes que, dit d'una altra manera, és presentar els independentistes com col·laboradors indirectes amb el salafisme radical avantsala del jihadisme.